

Thời gian qua kê lá

Lê Quang Sinh

Thời gian qua kẽ lá

Thơ tuyển

TÁC GIẢ XIN TRÂN TRỌNG CẢM ƠN HỘI NHÀ VĂN
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH VÀ CÁ NHÂN NHÀ THƠ
PHẠM SỸ SÁU ĐÃ TÀI TRỢ, GIÚP ĐỖ ĐỂ CUỐN
SÁCH NÀY ĐƯỢC ĐẾN TAY BẠN ĐỌC.

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN
Hà Nội – 2019

Nhớ

Mấy bận hoa đào khoe thắm đỏ
trời Nam ủ ảm sắc mai vàng
chao ôi, da diết màu nắng lạnh
xoan tím vườn bên ấp úng tàn.

Tôi lạc giữa phố người đông đúc
hồn lặng về nơi tiếng chân trần
tết nay, vắng mẹ ai đãi đỗ
bánh có đèn không?

Rượu có tắm?

Cuối năm 2004

Tạm biệt Sài Gòn

Tạm biệt Sài Gòn,
mưa nắng đuổi nhau trên màu tóc
hoa cúc muộn chớ buồn sang khóm trúc
chiều cố tình lỡ nhịp với trăng non.

Chớp mà chi – Hồi hộp thượng nguồn
cầm tay bạn lại gặp trời, gặp biển
đêm áp ngực một đồng băng dăng hiên
mắt cay sè vệt khói ngân ngơ!

Đôi bờ sông đợi bến bóng đèn
cát cứ trắng để mềm, nước cứ trong để vỡ
người ra đi mặt hướng vào giông gió
tôi nào hay thương nhớ phía phù sa.

Tôi nào hay...
Hoa giấy vỡ đỏ trời xa cách bạn
gió có cuốn xác hoa về phía thẳm
chút vô cùng gửi lại phía xa xanh...

Chút vô cùng,
với bạn, với anh....
Nào dốc cạn,
cho lòng yên tĩnh lại
mai rồi xa, bè bạn với sông Hồng!

*

Sông Hồng ơi, còn nhớ tôi không?
Mùa nước cạn, sắc thu vào đáy biếc
môi còn ẩm, mắt người còn thao thiết
cố nhân ơi, có bạc áo Hoàng Thành!

Tôi muốn mang theo chút nắng Sài Gòn
làm bè bạn khi trái trời trở gió
tôi muốn giữ một Thăng Long ngàn thuở
gươm hiền nhân còn ánh mặt nước đầy.

Quảng Bá 2007

Hà Nội đêm cuối

Nào ngồi cả xuống đây chấu than còn ém lửa
ngọn lửa hiện lên khuôn mặt những chân trời
hạt ngô sữa ủ mùi trong tro nóng
mười mấy năm cời lại rồi bời.

Chúng tôi ngồi hơ tay lên kỷ niệm
ấm mặt này lại giá mặt bên kia
lá me bay - Sợ đêm nhiều lá rụng
một đời than vụn lửa để tàn.

Chén nước trà vùi khuya khoắt vào trong
đêm yên tĩnh dâng đầy lên mặt phố
khói thuốc缭绕 vẫn vơ đi ở
chúng tôi ngồi chia sương cho nhau.

Chúng tôi ngồi nướng vội bát đêm sâu
gốc me cũ, ngọn sấu già rỏ nước
mùi hương ấy, bầu trời hoe mắt ướt
hoa sữa mang đi, ký ức chở về...

Những người lao công từ phía bờ đê
tiếng chổi dồn đêm vào từng ngõ nhỏ
khuya Hà Nội chênh vênh những gió
đánh hờ lên nếp ngồi mỗi kiếp nhà.

Đêm vẫn dành cho những kẻ đi xa
bữa tiệc bày ra với nhiều quá khứ
người nướng ngô phải bụi than ý tứ
cứ sợ mình quá lửa với ngô non.

Chia chồng

Tặng H.

Cũng là vợ chồng chồng
một năm mất sáu tháng rỗng lẽ loi...

Sân nhà ngăn dậu trầu hôi
khi bên trầu thắm, thì tôi trầu vàng.

Lỡ làng một chuyến đò ngang
kẻ chờ sốt ruột kẻ sang chùng chình.

Tiếng chim rớt tụt mái đình
thân mình đỡ lấy phận mình mà thôi.

Thà như ấy quách cho rồi
khi phòng người rạng, phòng tôi tối đèn.

Kẻ làm chị, đứa làm em
kẻ no đứa đói, kẻ thềm đứa dư!

Chia làm sao được tâm tư
sướng vui gói lại khi thu đầy phòng.

Đêm về chấn đập ngang thân
gió chỉ lạnh đến hai lần gió oi!

Đã mang tiếng có chồng rồi
dám đâu ngẩng mặt nhìn trời thở than...

Chợ tàn, quang gánh dờ dang
đò đông chậm bước lỡ sang chuyến chiều...

Kể từ khi được người yêu
tôi đâu có dám bước liều qua sông.

Ngày xuân kẻ bé người bông
đi bên cạnh chồng mà vẫn nhón chân.

Tính chi hết chuyện xa gần
chia chi hết được mọi phần đục trong.

Những đêm được ở bên chồng
giật mình nghe nấc nơi không có gì.

1999-2000

Xin làng trồng lại cây đa

(Trích)

Những gương mặt thời gian

1.

Tôi tìm lại những năm tháng cũ
đom đóm bay lấp lóe tuổi học trò
đền Phủ Mẫu suốt ngày chim chích hót
trái đa rơi đầy những lời ru.

Mẹ tôi ru giọt buồn của ngoại
con cá, con tôm, cánh vạc, thân cò...
Gió đông thổi ngập đồng Đền năn lác
đong đầy con mắt tháng ba.

Ngồi nghỉ dưới gốc đa
ngả nón quạt một cánh đồng khô khốc
những thợ cày, thợ cấy
lội qua con gió Lào.

Mẹ ủ mồi tương
trên chiếc nia cha đan mùa trước
bữa cơm rau muống dầm sương
cha mẹ làm nên ngon ngọt đời thường.

Thế mà con đã nghịch vỡ vại tương
buổi trưa ấy
trốn lên cành đa cùng lũ bạn
gặp nắng òa,
bóng mẹ nở trên sân.

Mẹ lặng lẽ nhặt lên từng mảnh vỡ
lòng chắt chiu lại chắt, lại hàn
ủ ấm niềm tin vô tình con đánh mất
đem hết lòng nhân hậu vá cho con.

Đốt đèn lên mẹ tìm khắp xóm
đường sông trâu. Đêm lập lòe đom đóm
tiếng tắc kè vấp lên, vấp xuống
vin ngọn đèn làm gậy chống qua đêm.

Như dòng sông cần mẫn phù sa
mùa ngô như trở từ màu tóc mẹ
đàn sáo ào lên từ vạt cỏ
lắng xuống vòm đa xanh.

2.

Các anh xa làng từ đầu cuộc chiến tranh
có người đi không bao giờ trở lại
Trịnh Huy Liệu
liệt sĩ đầu tiên thời chống Mỹ
Trần Văn Phú
nằm lại rừng miền Đông trong trận mở màn
Vũ Văn Cần
Lê Văn Tươi
những đứa bạn tôi
gửi lại làng một thời tới lớp
bạn nằm lại như cây cột mốc
“*Nam quốc sơn hà...*”.

Trận Điện Biên cuối cùng
chủ tôi không về nữa...
Một đêm làm vợ
một đời làm dâu
thím ngồi góc sân nhật hoa dừa rụng
cá đớp mặt ao quanh bụi súng nhàu.

Em thành trẻ mồ côi
khi mới là giọt máu.
Đêm tân hôn hóa trận bão đời
mấy mươi năm ôm ngực mình trong tối
thím tôi sợ hương cau vườn rạo rức
khuya vô tình núp bóng ngọn đèn côi.

dưới tán đa
là hương khói,
là làng
lặng lẽ tiễn đưa
những vong hồn
đền Phủ Mẫu tiếng chim thảng thốt
nước mắt người vàng vọt lá đa xanh.

Những rễ đa như những ngón tay người
bấu vào đất mà tìm sự sống
những trận bão tung cây
những mùa lũ mặt người, mặt nước
không yêu đất làm sao trời ngụp được
đa với người làm một chứng nhân.

Đi qua những mùa nồm bã chè
in nửa mặt chị tôi
chồng chết sớm
làm mẹ,
làm người đàn ông trong nhà
lũ con nhỏ như tổ chim gặp bão
chạy chợ qua sông
gặp mặt mình trong nước...

Trưa ấy, chị vào đền Phủ Mẫu
dưới tán đa lắm nhảm khản thảm
làm sao tôi biết được
chỉ trách sông trong vãn vất
vô tình làm gương soi.

3.
Chúng tôi lớn lên
những trai tráng của làng
bằng tất cả những gì làng có
củ sắn non
hoa bí, hoa bù
biết đặt trộm, đặt lừ
đào bùn bắt trạch
biết đan cái nia
biết làm cái vách
biết hái hoa mơ mộng ngất trời
ăn bữa trưa phải nhìn bữa tối
hạt ngô non bằm bụng để già
bát nước chè xanh sớm tối
gọi nhau qua hàng rào...
Ai cất câu hò mà sông mà nước
để chẳng thể cảm lòng quên nhau được.

Thăm thăm nghìn năm
lời ru lắng lọc sông trong vất
chúng tôi bơi trên dòng sông ấy

chúng tôi uống bằng nguồn nước ấy
bằng những câu ca người mẹ nào cũng thuộc
bãi Phốc Chùa xưa miên man hoa cúc
các anh từng đến đây
leo lên gác chuông mắt đổ xuống sông này
“*Bao giờ ghềnh Sét đứt đôi...*”(*)

Ghềnh Sét đứt đôi
sông con lấp cửa
lời niệm vào sông núi đất đai
Phù sa bồi phù sa – Gương mặt những hiền tài.

Anh lặng im
đôi mắt với ngọn đèn
đôi mắt với ước mơ
đã đôi lần thất bại
sông chẳng là sông nếu không còn bờ bãi
mỗi cánh buồm chẳng có khát khao riêng!

**Bao giờ ghềnh Sét đứt đôi*
Sông con lấp cửa đất này mới có quan
(ca dao làng)

Tôi nhận ra anh vóc dáng cánh buồm
nơi bến đỗ *xuân về hoa trở trắng*(*)
có một người con gái đứng chờ anh
có một làng già trẻ đứng chờ anh
dưới gốc đa ngày ấy
thơ tìm ra hạt giống để gieo trồng.

4.
Chót vót cành đa một tổ chim non
chúng riu rít giữa vòm trời thăm thẳm
trưa nắng động nghe tiếng chim mảnh mỏng
cứ dát vàng mặt đất đợi người xa.

Cảm ơn em dưới gốc đa ngày ấy đã trao quà
một cuốn sổ tay, đôi câu thơ đề tặng
lời thì xa xôi, ánh mắt đầy hoang vắng
đã bao lần cố gỡ lại bầm thêm.

Sông Mã ơi, tạc giữa trời xanh
em xuống tắm thể mà lau trở trắng!

Mượn ý thơ tiến sĩ Lê Thuyền Hương - Người làng

Gió từ gốc đa

1.

Tôi tìm về gốc đa xưa
chỉ trông gió chút trưa ngả chiều
chả còn lách chích chim kêu
tiếng đa rụng giữa vườn yêu...mai rồi!(*)

Đâu còn những bụi mâm xôi
đã từng chín đỏ cả nơi thờ thần
đi tìm lại tiếng chuông ngân
chỉ nghe đất lở dưới chân dốc Nghè.

Làng giờ vắng bóng đa che
vắng cây gạo đỏ lập lòe giêng hai
bao nhiêu gương mặt hình hài
làng ơi, chớ để cho mai một dần.

2.

Ước chi lại được một lần
tiếng chim lách chích rộ sân ngày nào
để rồi chót vót cảnh cao
tơ non xin mãi rót vào tơ non.

Cây mang đến sự trường tồn
nén hương đốt gọi linh hồn gần xa
xin làng trồng lại cây đa
thăm xa gương mặt làng ta tụ về.

Chắp tay, trước núi sông kẻ
trăm năm nhân kiệt lại về địa linh.

**Mai: Tiếng địa phương hiểu như mục nhưng hình dáng còn nguyên nếu đụng nhẹ thì nát ra, tan ra*

Những sợi gió

Những sợi gió pha lê,
ngày hội xuân râm ran trở về...

Những sợi gió từ mùa thu trước
âm vang từng tiếng trống trường
hoa xoan tím về nơi vết mực
tuổi học trò chất vị bàng non.

Có những chiều se se ký ức
cha còng lưng mót sắn trên đồi
đuôi sắn sót găm mầm gianh độc
đá núi làng đêm ấy vĩa mồ hôi.

Dòng sông quê bao mùa trăng tròn, khuyết
câu hò nào chở mẹ nắng chang chang...
Trông cát trắng, dây bầu trườn xanh biếc
đế kêu sương trong túi áo mực đồng.

Em còn nhớ màu rong riềng đỏ lửa
cứ bung biêng ngậm mật dưới mưa hè
phút rung động mềm môi vị ngọt
xác hoa còn ấm mãi hồn quê.

Tôi mãi miết giữa ồn ào phố xá
em yêu ơi, giờ ở nơi nào?
Cứ mỗi bận giật mình nghe mưa đổ
lòng lại đầy những sắc đỏ nôn nao.

Ngày sinh tôi, giờ mẹ cha không nhớ
góc trời quê âm những mùa màng
có những chiều bòn chòn nghe bàng rụng
gió mơ hồ thổi dọc hành lang.

2004-2005

Thời khắc chuyển giao

Tôi nhật lại rơi rớt của mùa đông năm trước
ủ cho mùa xuân sau,
trên cánh đồng chỉ còn trơ gốc rạ
lại tiếng giục trâu cho một vụ mùa.

Chuyến xe giao thời chở tôi và em
người ta ví von - Cuộc hành trình xuyên thế kỷ
tôi và em thì nhỏ bé
liệu rồi ấm được nhau chăng?

Trang báo trên tay em cầm
in thơ tôi,
những con chữ thần thờ đưa em trôi về đâu
trời rất lạnh. Xe thì lao nhanh quá!

Những cánh cò trắng xóa
trên cánh đồng ca dao...
Xin đừng trách sông bên lở bên bồi
bên lở thì đau, bên bồi thì nặng.

Trong đôi mắt em thăm thẳm
những chân trời lóe sáng vệt sao bay!

Lại tiếng giục trâu giữa mỗi đường cày
chuyến xe vừa tới bến.
Ngả em đi và nơi thơ sẽ đến
có tình yêu của một cánh đồng.

Đôi mắt mẹ

Rất xa,
nơi vô tận
mắt mẹ mỗi mòn
mong gặp những đứa con.

Tuổi bảy mươi thân gầy như cành khô
tuổi bảy mươi nước mắt người thôi chảy
nước mắt người nuốt ngược vào trong!

Những đứa con mẹ mong
không thể về được nữa!
Những đứa con đứt ruột mẹ sinh ra
Những đứa con đứt ruột mẹ - Lìa xa!

Đứa nằm lại rừng sâu,
đứa ngào vào sông nước
tiếng gọi mẹ cuối cùng tức tưởi
cái nhìn cuối cùng hấp hối cơn giông.

Gió ơi, chớ lật cành rụng lá,
nắng ơi nhạt đi, cho lưng mẹ bớt còng!

Chiến tranh qua rồi đã bao nhiêu năm
đôi mắt mẹ vẫn không rời phía ngõ
đôi mắt mẹ nhòa trong trời chiều.

Trước biển

Lần đầu đứng trước biển
ngõ ngang và vụng về
rồi tình yêu ập đến
tôi ào vào - Biển xanh!

Sóng kéo tôi vào lòng
sóng vỗ lên ngực trẻ
tôi tan vào biển biếc
hay nào biết nông sâu.

Cho tới lúc – Vô tình
mới hay, chiều đã tới
ngoảnh mặt, nhìn một thời
trôi qua đi đến vội...

Đêm về, trời sao mới
cùng vàng trăng miên man
tôi đi trên bãi cát
kỷ niệm vô êm đềm...

Biển vẫn xanh như thế
sóng vẫn trắng một màu
thời gian của tuổi trẻ
chờ vàng trăng lên cao.

10-1985

Khát nắng sông Tiền

Anh khát lại sông Tiền chút nắng
cho câu thơ sánh dưới sánh dưới dạ cầu
anh đành lỗi hẹn cùng mây trắng
lũ lớn, sông đầy, em ở đâu?

Lục bình do dự níu chân nhau
nóc nhà lượn vòng tiếng chim cuộc cuộc
ai vừa đến như từ câu vọng cổ
ai vừa qua như gió ngược về anh.

Ngựa lên cầu, câu lý bắt đầu xanh
nếu mùi ổi không vấn mềm mái tóc
nếu như sông không mặn mòi nước mắt
phù sa đâu bạc tóc bao người...

28/8/2000

Cảm nhận

Tôi trở về bến đợi những câu thơ
nuôi hy vọng cái mình cầm chẳng được
chiều thánh thiện màu hoa hoàng điệp
mặc trời xanh xoay xở những vàng mây.

Không ai xui tôi thao thức đêm ngày
chút thoáng qua mơ hồ như cỏ bạc
đem thương nhớ gieo vào lạnh nhạt
tôi tìm về bóng dáng một mình tôi.

Chiếc lá rơi còn mang gió bầu trời
nhưng tôi biết cây nặng tình với đất
sông lắng lòng phù sa hóa mật
giữa nồng nàn tôi là kẻ bơ vơ.

Tôi trở về bến đợi những câu thơ
lặng lẽ vốc lên tay mình nắm cát
chút phiêu lưu tưởng chừng cầm chắc
lại dễ dàng tuột khỏi kẽ tay.

8-2000

Hồi ức

Cây gạo trước cổng nhà đã quá mùa hoa
phiến đá còn đây vỡ làm hai nửa
đã mấy mươi năm
buổi chiều màu mây cũ!

Nước giếng ướp hương cau – Một thời con gái!
Hoa còn đó
giờ anh trở lại
gàu tuột dây
lặng lẽ đáy sâu...

Mùi mít chín
nẫu lòng người bỗng chốc

chẳng còn tuổi đôi mươi mượn có truy bài!...
Bầu trời – Gương mặt xưa!
Nhấp nhóa...

Bông hoa kiêu sa
ép vào trang thơ
mấy mươi năm
không gỡ được...

Thôi đâu chỉ sương mờ ký ức
nét mi cong vật vờ cánh chim chiều.

Hoàng hôn

Những viên sỏi thời gian tím tái
người đàn bà nhón gót vội vã
gió từ sông lên
nhom nhóp bùn...

Người đàn bà cười,
hoàng hôn buông thông...
Bờ môi khô ẩm ướt cánh đồng
tiếng chim rớt từ tầng không rộng lớn
con đò chiều neo lệch mé chiều đông!

1995

Về quê

Đường quê đầy vết sóng trâu
thương đôi guốc phỏ lần đầu về thăm!
Xóm làng bẽ bộn cuối năm
lá tre rải đến tận sân em vào.

Mẹ cười bồm bẻm miếng trâu
cha ra đứng đón con dâu tận đò!
Một vùng đầy ắp tiếng hò
tuổi thơ anh bỗng gió lửa đầy vui...

1983-1995

Nghĩa Kỳ

Thuở nhỏ,
cha theo ông lên Phúc Tường làm thợ
gặp mẹ - Chân quê!
Ngày cưới, đồng làng mùa lũ
cá rô rạch bờ lên đê.

Xuôi ngược mẹ cha bươn bả
sáng bán cỏ gianh, chiều nấu cao bét bò(*)
đốc đờ Sét mưa rào trơn tuột,
thất thểu ngày xuân bữa đói bữa no!

Mái gianh úp xuống những đời lam lũ
hạt lúa không kịp chín để thành mùa,
cái chảo gang rang một đồng ngập nước
củ chuối ngào cùng con ốc, con cua...

Cái rét tháng ba, một manh áo vá
mẹ tôi mang đòn gánh lên rừng!
Gánh bồi quá vai, sương trời mờ mịt
vạc kêu đồng cồng vách phen thung.

Ai nào biết núi Cao, núi Mọn...
Củ sắn đào non cứu đói bao nhà,
đồng Mực, đồng Đăn, cỏ năn, cỏ lác
đĩa bằm đầy quanh thất lung cha.

Năm bốn lăm khởi nghĩa,
từ làng tôi cờ đỏ sao vàng
lan sang làng khác...
Nước sông Mã phù sa ùng ục
Nghĩa Kỳ thành tên gọi mới làng tôi!

Làng vẫn nghèo,
được tiếng là hiếu học,
chúng tôi lớn lên cùng với dân làng
bằng lá sắn nộm vùng, hạt bo bo...
Con chữ lặn vào người xiêu vẹo!

* Bét bò: Một loại cây có trái như con bọ chét bám vào lưng bò hút máu., dùng để nấu cao như cao ích mẫu

Cha tôi đi dân công hỏa tuyến chiến dịch thượng
Lào
lại gánh, lại gồng, lại đeo, lại xuôi
bàn chân cha tửa bao lần đá núi
Tiếng điệu cày òng ọc rít lên...

Chín năm, rồi hai mươi năm
hết chống Pháp lại đi đánh Mỹ
như cây tre dẻo dai, bền bỉ
làng đi qua hai cuộc chiến trường kỳ
đời cha, đời con nối nhau đi đánh giặc
trộn lời thề nguyền Sét đứt làm đôi!

Mái gianh thừa dần,
nhấp nhô mái ngói...
Tôi trở về làng qua chiếc cầu phao
gió thổi bờ xa, dòng sông chùng nhỏ lại
bãi cát xưa lổn ngổn trái bù lào (*).

Anh vẫn nhớ ngọn đèn dầu mở tỏ
ngày nào hai đứa bên nhau
đôi mắt em hút sâu vào đêm tối
giống mía Kim Tân ngọt hộ lòng người...

Anh vẫn nhớ tên những Bồng Phồn, đồng Phốc...
Xóm Bái, xóm Đình bè bạn thương nhau
tiếng chim lanh chanh trên chùa chiền rêu mốc
câu hò ghẹo còn vợi vợi bến sông sâu.

Ngoài bảy mươi,
cha tôi ngồi nhâm ly rượu gạo
mẹ vẫn loay hoay với bếp rơm nòng
lửa cháy, tàn tro lả tả
dáng Người in trên vách bập bùng...

Mùa xuân Bính Tý 1996

* Bù lào: Bí đỏ.

Người ấy, trở về...

Với Viên Lan Anh và Hương Giang

Chẳng có vàng trắng nào hờ hững với em
đã qua rồi dòng sông quá khứ
người lái đò và cô thiếu nữ
vô tâm kẻ ngóng người chờ...

Kẻ ngóng chôn chiều xuống đất
người chờ mỗi khúc dân ca
sông thăm quá tre hai bờ hoe ngọn
tiếng chim cu che mặt cỏ thăm thì.

Cỏ xanh dịu suốt một thời con gái
cỏ dữ dội suốt một thời con gái
đêm thiếu nữ dậy thì nghe tiếng ve vọng lại
chút mơ hồ từ một cõi xa xăm.

Vàng trắng mơ cứ chi phải đợi năm
đau đầu bình yên *xin tựa vào giông bão*,
giữa hoang mạc em tìm miền ốc đảo
giấu niềm say trong vạt áo đời thường.

*

Người ấy,
trở về
nơi cánh diều bị buộc
sợi dây thông như một vệt cắt đen.

Người ấy trở về hành trang không có tiếng ve
không có trong giấc mơ *người đàn bà trộm vật*
trong sâu thẳm luống cày rỉ nước
có mầm xanh của ánh trăng huyền.

Người ấy trở về trên gương mặt em
còn in dấu miền hoang cháy khát
đêm trắng lạnh ngồi uống ly rượu chát
bát cháo gà vắng chút vị hành xưa.

Tháng giêng năm 2000

Thôi đừng liên chị, liên anh

Đi tìm nón thúng quai thao
gặp câu quan họ mời chào rú chân...

Gió cời bay áo tứ thân
gót son nhón đất âm thầm, người ơi!
miếng trầu cay ẩm bờ môi
tóc người người vấn sao tôi rối bồng...
Thà như con sáo xỏ lồng
thà như cái áo tứ thân khép hờ
đời tầm nong kén, nén tơ
loi thoi bên nước, bãi bờ leo teo...
Sông Cầu đầy mắt trong veo
thuyền chiều gác mái, buông chèo...lặng trôi.

Trăng non đặt chéch mé đời
liên anh liên chị để rồi làm chi...?
Hát mà nước mắt ngán mi
hát mà đứt ruột. Người đi cầm lòng!

2-1995

Rượu đêm

Một mình ta với ta đây
rượu khan, đêm lạnh bữa đầy xung quanh
lặng nghe sợi tóc lật mình
ngắm ngày xanh một bóng hình xa xôi...

Rượu này ngâm nửa đời tôi
nửa đời em nữa để rồi cô đơn...

Một đêm 12-1995

Trên đường

Con đường xa tí tấp
hằn dày bao dấu chân...

Những thân cây, thân cây...
Tán xanh xòe bóng mát
dấu tích bao cuộc hẹn hò, ly biệt!...
Chùm hoa,
dấu son khắc nghiệt
trên con đường trập trùng đèo dốc
trên con đường ngút ngàn mây bay...

Băng qua những đầm lầy
dấu vết người xưa còn sót lại
mặt trời ngã đầu xuống núi
tiếng ngựa hí
vọng từ nơi đô hội
nghiên lên ngực mình!

Những cây cầu cong như mái đình
hắt rêu phong xuống nước
trên con đường lặng im anh bước
đi về đâu?...

Lùi lại phía sau
những hàng cây định mệnh,
lùi lại phía sau
những đầm lầy, đèo dốc...
Thời gian dằng dặc
đi về đâu...

Đến trái tim em nhiều hồi hộp lo âu
anh không dẫm lên dấu chân người khác.

Luận về chiếc nhẫn

1.

Dăm phân nhẫn vàng giằng chặt đời em thế!
Em mặn nồng như đẽ xót xa ta!

2.

Người ta trao nhẫn vào tay em để trói buộc đời em
anh trao em tình yêu để trói buộc đời mình.

Tết quê

Trời trở lạnh,
mưa phùn giăng ngõ, xóm
phiên chợ cuối năm nhiều những nụ cười!
Lá dong xanh, mớ cà chua đỏ chót
cô gái làng quần ống ngắn, ống loi...

Tất tả quanh năm đón cho ngày tết
những đứa con xa xóm, xa làng
tôi đứng lặng nhìn mẹ tôi đãi đở
Bóng mẹ nhòa cả khúc sông trong.

Tết Mậu dân 1998

Yêu muộn

Trước nhà bông giấy tím
hoa vỡ tự bao giờ!
Gió lùa từ khoảng trống
suốt chiều dài câu thơ.

Một cánh chim bay lạc,
một nét son mịn màu.
Ta như người mới lớn
lại như người đang đau.

Như đang ngồi bên em
ngọt ngào con nước vỗ
như đang ngồi bên em
trái tim đau rạn vỡ...

Là khi ta bỗng nhớ
giận hờn điều vu vơ
em là dòng sông chảy
chẳng bình yên bao giờ.

Chiếc lá

Thêm một mùa xuân xa Hà Nội
hồi Hồ Gươm điềm tĩnh ngàn năm!
Ta mắc nợ sông Hồng buổi ấy
gương mặt em giờ đã hóa rằm.

Ta âm áp giữa màu mây là lạ
trôi như mơ mà chẳng nhớ nhung gì!
Sao nhất thiết cứ phải chiều sương khói
để Tây Hồ huyền hoặc người đi xa.

Ta có thể,
nhưng Thăng Long muôn thuở!
Đến là rụng còn mơ về ngọn gió
thêm một lần để tự cất mình lên.

Cuối năm 2003

Người mù hát rong

Thành phố trưa mùa khô
bên góc đường
một người mù
với cây đàn
và trái tim giông bão.

Anh đã hát bao nhiêu bài hát?
Anh đã hóa thân bao nhiêu cuộc đời?
Anh đã hát cho bao người yêu nhau?...
Còn anh?...

Không có tiếng vỗ tay cuồng nhiệt
không ai mang hoa đến tặng anh,
trong chiếc mũ sâu hoắm dăm đồng bạc
buồn như lá rơi rơi.

Mặc lòng người ngược xuôi
mặc nắng và gió,
cây đàn với anh là bạn
lời hát với anh là tình yêu.

Anh đâu thấy những vầng mây màu trắng
anh đâu thấy những giọt nước màu trắng
chỉ có tiếng đàn
day dứt khôn nguôi...

Đường phố ồn ào xe cộ như trôi
người hát rong vẫn chơi đàn mê mải!
Như chỉ có mình anh,
như cả trái đất này nhân loại đứng vòng quanh.

10-1998

Tiệc

Dăm đũa ngồi uống rượu
mơ về dòng sông xa...

Rút một lá tre già
thả thuyền vào dĩ vãng
mùi hoa còn vương đắng
phù sa nặng nặng tay.

Ngót nghét ngoài bốn chục
gặp nhau như thuở nào
nụ cười và nước mắt
lặng yên dành cho nhau.

Cái thời sao vụng dại
cầm tay em một lần...
Sao mi day dứt mãi
nửa vầng trăng trên đầu!

Những thằng như mi tau
yêu rồi càng thêm khổ
ngỡ điều không đáng nhớ
lại là điều khó quên.

Bù non nấu đầu tôm
cua đồng rang muối ớt
chao ôi, vị xóm thôn
cứ ngấm vào da thịt.

Gặp nhau mừng ly rượu
bấy nhiêu năm chiết đầy
uống nửa vầng trăng lạc
ngất ngư chìm sau mây.

Đêm 29-1-1999

Thu Hà Nội

Vài nhành phượng còn đỏ
vòm trời đã cao lên
Hồ Tây thêm chút gió
cho ngày dịu dịu thêm.

Cốm vui trong lá sen
khoe cả mùa cu giục
xe em từ ngoại ô
chở vàng vào hoa cúc.

Một trời xanh Thê Húc
tháp Bút mài câu thơ,
một trời màu cổ tích
tháp Rùa soi đáy hồ.

Lối nhỏ, kỷ niệm nhỏ
bây giờ em xa rồi
ly nước trà quán cóc
cứ sánh vào thu ơi.

Thu 1999

Giấc mơ

Có một lần gió lạ
vờn lên da thịt mình...

Một chút phù sa đọng
từ triền sông tuổi thơ
một chiều màu cỏ mật
trong mắt nhìn ngân ngơ.

Một cơn mưa bất chợt
bông giấy vỡ tan rồi
màu tím còn sót lại
chỉ em là xa xôi.

Bao giấc mơ là lạ
đủ âm một đời người,
em mang đi tất cả
giấc mơ là riêng tôi.

1999

Gió mùa

Bữa ấy, gió mùa đến sớm
hoa sữa bùng lên trắng cành
muốn vít bầu trời xuống thấp
nào ngờ hương cứ vòng quanh.

Gió mùa cứ ngọt vào anh
loay hoay khoảng trời thơ dại
khuya về, đêm chùng mỏng lại
cho bao xao xuyến sao trời.

Cây mía gập mùa lên mặt
ngoài xa đèn đỏ mặt cầu
bầu trời vẫn vương giọt mắt
gió về vùi kín từng câu.

Bữa nay trời trở mưa lâu
cháy thêm một mùa hoa nữa
vắng em mà sao nỗi nhớ
gió đưa cả lá sang chiều.

12/1998-10/1999

Vũ điệu của thời gian

Thôi đành vậy,
theo mưa về núi cũ!...
Tháng tư,
hoa gạo hình như đã bớt chói chang!

*

Biển lùi xa,
thương nhớ còn đầy.
Đêm hoa dại
anh và em
và ... biển!

Mùa hạ năm nay lũ sẽ không về
không có bão và mưa trong mắt
suối khô cạn - Những mạch ngầm cảm xúc
sông sẽ không đủ sóng để dò chìm.

Em trở về trong hạnh phúc bình yên
điện thoại bớt reo những hồi chuông khuya khoắt
chiều nhỏ lại với lo âu, hồi hộp...
một khoảng trời xao xác lá bay bay.

*

Chúng mình từng yêu nhau đắm say
lũ tràn đến làm anh ngộp thở
đêm quấn chặt hai con tim giông gió
em yêu ơi, hương đại ngát bên thêm!

Anh chôn chân trong thăm thẳm mắt em
hồn run rẩy giữa cánh đồng ma lực
em nồng ấm mà xa gần, hư thực
Anh hóa nghèo bên cửa nả trời cho.

Sẽ về đâu?
sông nếu vắng bóng đò!
Anh không thể qua đường như viễn khách
đừng ép uống những gì khi chưa khát
lộc hái rồi đau đón một đời cây.

Anh bằng lòng những gì có trong tay
anh gìn giữ những gì em không nhớ
khi sót lại bóng chiều tan trên cỏ
thì mùa xuân em dâng tặng lại về.

*

Biển lùi xa,
thương nhớ còn đây.
Đêm hoa đại
anh và em
và ... biển!

Ngọc ngà ơi, màu hoa trắng trên tay!...

Có tiếng chim đâu đó phía ban mai
mạch suối âm âm rỏ từ sâu thẳm!
Anh lắng nghe biển thở
để không nhầm là em.

Để không nhâm giữa đón đau, hạnh phúc
giữa biển và khát khao...
Dòng hợp lưu,
mang bóng dáng thiên thần.

*

Cảm ơn mẹ,
đất trời và tạo hóa
đã vì anh mà sinh nở ra em
đã vì anh mà cúc vàng phải đắng!...

Mía trở cờ trong hoàng hôn vỏ hến
giọt mật nào lên ngọn lúc heo may?

Em đã đến. Những đám mây ngộp thở!
Đêm phương Nam ngậy ngất một sông Hồng
trắng buông giữa hồn cây, hồn lá
anh như con đò đắm ngã ba sông.

Chim nhớ cây, nhốt trong lồng vụng hót
lời hờn ghen là để tự trách mình
để đánh thức một đời cô độc
qua vách then cài là cả trời xanh.

Anh yêu em, nên không tin phút chốc
màu hoa dâng vội nhạt với chiều.
đôi còng cát địu nhau trên biển
sóng vô tình cứ áp chặt ta theo.

Sông ơi, sông thương nhớ chảy về đâu
mà biển cứ mặn mòi không thể khác!

*

Dấu chân em in khoảng trời chưa tắt
anh đứng đây, thơ làm bạn cùng anh
gió đã lặng lúc nào không hay biết
anh bỗng nhận ra khoảng trống đời mình.

Đất phật

Lên núi tìm về nơi phật tọa
thời gian lột vỏ giữa rừng già
suối vắt từ trong hồn núi tịch
cửa thiên mây bủa với sương sa.

Đem thân xác gửi bên lên đá
hồn hoa hóa phật giữa non sâu
ngàn năm cô lại hương đại trắng
du khách chồn chân lú rú nhau.

Lối nhỏ

Em dẫn tôi vòng lối nhỏ
đêm khép từ hai đầu đường
mái phố hình như chùng xuống
trăng dài là phía sau lưng.

Ngọn đèn gặp đêm sáng bùng
sao khuya hõm vào đáy mắt
hãy uống cạn cùng khao khát
đôi môi in vết trăng trời.

Gió đêm gom từng sợi nắng
tiếng dế ngâm tròn hạt sương
em ơi, có gì lạ lắm
sao đôi vai áo ướt thâm?

Bạt ngàn sao sa, sao sa...
Cửa vườn nhà ai bỏ ngõ
bạt ngàn dưới chân những cỏ
hai ta lặng lẽ bên trời.

*Thanh Hóa, 6/2000
Sài Gòn, cuối 7/2000*

Với cỏ

Bỏ quên mà cỏ vẫn xanh
bởi tôi say đắm mà thành tương tư
dòng sông băng lãng sương mù
tiếng chim lạc cả mùa thu mất rồi!

Đất đai dòn nhựa lên chồi
tơ non ấm lại cho tôi ít nhiều
có gì ấm áp tin yêu
mà bông giấy vỡ đỏ chiều, cỏ ơi!

Ngăn không cho đất xói trôi
cỏ làm xanh lại những nơi cỗi cằn
phận dù lẫn lóc dập bầm
cũng không cam chịu làm thân sống hèn.

Âm thầm cho bước chân êm
không màng cao thấp, không quen đua đòi
yếu mềm cũng ngọn cỏ tươi
từ trong tro lại bật chồi cỏ lên.

Vết thương đất, cỏ vá liền
đất đai có cỏ mà nên trường tồn.

8-2000

Lá buông, vườn lạnh

Viếng anh Trịnh Huy Nông.

Về gặp anh,
chỉ còn là nắm mồ
gió đồng thổi loe hoe vài cọng cỏ.

Đất bạc mệnh, bầu trời dang dở
chính nơi đây mùa màng mới bắt đầu
những hạt thóc trĩu lòng nghe cuộc vọng
vành khăn – Con lóc trắng quanh đầu.

Chị thần thờ côi cút trước hình anh
nén hương đốt mấy lần không cháy được
lưng còm cứng lau chiều phơi trắng buốt
nơi anh nằm mạch đất khép cơn đau.

Những đứa con ngơ ngác đứng nhìn nhau
khép mắt lại chỉ nghe toàn tiếng nhị
nhà khuyết cha lọc xọc ghé bàn
chiều vụn vỡ với nhiều bất trắc.

Và đêm xuống xin bớt phần khuya khoắt
lá thu ơi, đừng vỡ trước hiên nhà
xin họ hàng hãy lau đi nước mắt
sông chớ còn thêm sóng chị tôi qua.

Khi gặp anh cây lúa mới làm đòng
em mất anh đồng đang mùa gặt
no ấm về làng anh thì đi ngược
một lối chiều, gió trĩu nặng màu sương.

2000 – 2001

Giao mùa

Chỉ còn đôi lá cũ
neo giữa mùa heo may!

Dùng dăng mùi rom rạ
theo lối chân trâu về,
bóng mình hay quá khứ
lạc mãi vào cơn mê.

Tiếng chim vang một thuở
sương bay mờ bến xưa
có gì như hồi thúc
vàng trán nào suy tư...

Lá cũ mềm gió sớm
lộc trong sương giao mùa.

2001

Viết trong đêm cuối năm

Đọc hết trang thơ cuối cùng của số báo tết
phố xá đã lên đèn
Gió bắc thổi từ nỗi buồn nhớ em!

Cây bên đường dòn nhựa lặng im
anh đi từ nỗi khát khao tỏa sáng của ngọn đèn
đến sự trầm lặng của đêm
cái khoảng cách làm anh yên tĩnh lại!

Sương có nặng thêm những vui buồn kiếp ngói
đêm bỗng đầy về phía không em
những hư thực đời thường
đôi mắt em rực cháy!...
Chớ đánh lẫn mùa xuân và hoa giấy.

Anh trở về bên gốc cây thuở ấy
hồn rung rung thơm thảo lá vườn
sắc thắm lại, trầm thêm từng thớ gỗ
lòng lắng đây năm tháng đã sau lưng.

Đêm cuối năm 2002

Sài gòn, một đêm tháng hai

Bông giấy nở cứ nở
đêm tháng hai ngọt ngào!
Ly rượu khuya lắng đáy
vàng trắng mồn trên cao.

Sắc dâm bụi quanh ao
rối cả mùa ếch gọi!...
Nắng cứ đỏ về đâu
bóng tre làng sạm lối.

Câu thơ tình viết vội
tuổi thần tiên qua rồi
biết bao nhiêu trang giấy
giờ chỉ còn gió thổi!...

Có gì mặn đôi môi
thấm vào từ câu hát
đêm ngọt ngào sao chát
tan ra trong mắt người.

Lặng lẽ bạn vẫn ngồi
rượu đêm vui một nửa,
lặng lẽ tôi cứ ngồi
trắng mồn dần trước cửa.

3/2001 - 4/2002

Người du kích ấy

Tặng chị Phạm Thị Tiến

Gặp chị bên sọt nhãn
đầu đường chợ đông người
đôi mắt từng biết nói
giờ chỉ nhìn xa xôi!...

*

Miền Tây ơi, miền Tây
ngát trời bông điên điển
những rừng đước, rừng chà
những lòng người như biển.

Giặc treo đầu giải thưởng
săn lùng chị khắp nơi
bom đạn và chất độc
muru ma và sói người.

Chị như bông súng tím
thủy chung cùng nhân dân
mấy chục năm cầm súng
quyết liệt và âm thầm.

Trở về, được làm mẹ
vòng tay chị mệnh mông
lần đầu nghe trẻ khóc
mắt chị bỗng lòa dần.

Những cánh rừng trụi lá
đã lên màu tươi non?
bao nhiêu người nhiễm độc
sức lực đang kiệt mòn?

*

Chị nâng lên chòm nhãn
nắng lệch cả đôi vai,
tôi cầm ăn trái ngọt
gió ù ù bên tai.

7/2001

Về Côn Sơn

Nắng thâm trầm bên rừng thông, bãi giẽ
lau lợ phơ vài ngọn nhớ mùa
hồn Người xưa ẩn vào hoa đại trắng
sáu trăm năm lòng dạ Úc Trai.

Tôi tìm đến ngôi nhà xưa người ở
nền đất hoang chìm lấp dấu giày
mây trắng đỉnh Côn Sơn tiên Phật
vòm trời xanh thất gió heo may.

Ngồi bình thơ Người lẫn với cỏ cây
nghe thông rụng suốt một đời nhân nghĩa
gươm oan nghiệt hận thù trao nhảm vô
lịch sử bầm một Lệ Chi Viên.

Bia đá ngàn năm tâm sự thánh hiền
vung bút làm gương, gương mài nước mắt
tôi chạm phải chiều buông bên cửa Phật
khép bàn tay viên sỏi đỏ từ bi.

Ngàn bậc dốc. Bậc nào Người vươn tới
lòng thương dân vắng vặc sao Khuê
sáu trăm năm - Những gì còn mất!
một Côn Sơn hoa vải trắng đường về.

12/2001

Quan họ mời trâu

*“Thì đã nghe câu hát ấy nhiều rồi
đôi khi buồn một mình anh cũng hát”(*)*.

Quan họ mời trâu, sen làng ngan ngát
con sông Cầu theo vạt áo bay bay.

Trót thương nên về dỗi mẹ, dỗi thầy
rằng i... bên ấy... bên này... í...a...
Người đừng hái ổi, quên na
hoa cau rụng trắng sân nhà đêm đêm...

Nón quai thao quan họ tiến lên thuyền
hò hẹn mà chi? Dùng dằng câu gĩa bạn
bến đò chiều, gió lên từng vạt nắng
cỏ có làm rồi liền chị, liền anh!

**Thơ Nguyễn Quang Lập.*

Tuổi yêu đương trời đất thật thà xanh
ai chả nhớ lời dặn dò quan họ.
Nghe em hát đêm Sài Gòn lắng gió
nét xuân xưa, dư vị cũ ngày nào!

Anh trở về bên giếng nước, bờ ao
câu hát loay hoay quanh mùa bưởi rụng
bát canh cua, quả cà trưa nắng nóng
con sông Cầu xanh thật là xanh.

Mắt em tròn câu hát lượn vòng quanh
giá... i...a... không vắn mềm vạt áo
xin trời đất đêm nay đừng thêm bão
ly rượu này anh uống để em say.

Thế triện Lam Kinh

Bên sông Ngọc bụi thời gian khóa lấp
chim riu ran từ phía cuối rừng lim
những cung điện, đền đài, thành quách...
cỏ lên xanh chân cột đá im lìm.

Lần theo dấu từng viên gạch vỡ
khói còn om mặt kẻ đốt thành
Lam Kinh cháy, đất Lam Kinh không rửa
đá hóa trầm ôm thị cùng xanh.

Tôi gặp con rắn nhỏ mào rồng
ngỡ hồn vua Lê về trong sắc cỏ
thế đất triện, bốn bề âm âm gió
lòng Ưc Trai tạc hồn đá Lam Kinh.

Nén hương trầm đốt trước anh minh
lắng tiếng lá thu rơi về nguồn cội
trời đã định hình sông, thế núi
việc muôn dân nhân nghĩa dựng thành.

2001-2002

Một đời thơ

Vĩnh biệt nhà thơ Bế Kiến Quốc

Dẫu nhìn mây đã đoán trước một ngày
nhưng tôi vẫn không tin lại vội vàng đến thế
thêm một trái tim nhà thơ ngừng đập
lúc bảy giờ kém mười. (*)

Vẫn biết đời người, ngày tận phải đi thôi
sao góa bụa nơi sao trời vừa rặng!
Tiếng chim hót vòng luân hồi im lặng
tôi ngồi ném nhớ nhìn vòng sóng lan.

Anh đã về với cát bụi thời gian
nghe rầm vỡ rào rào trên cỏ ướt
khói thuốc om những vui buồn trần tục
một đời người ngắn hơn một đời thơ.

6/2002

*Nhà thơ Bế Kiến Quốc mất lúc 7 giờ kém 10 ngày 15/5 năm
Nhâm ngo*

Tháng ba trung du

Gạo vỡ lửa trên cánh đồng con gái
sông trung du dựng vách đợi lâu rồi
tôi lại có thêm một lần đến trẽ
thêm một lần mang nợ trung du.

Thì em cứ vu vơ khói biếc!
nắng trung du lặn xuống môi người
cho tôi tan vào những gì không biết
gió đòi mà!

Thôi dịu dịu đầy thôi.

Đám rước qua phà cô dâu như em!
Nước xanh thấm nhuộm trắng màu áo cưới
gom hết trung du vào ly rượu cuối
em nồng nàn như trời đất tháng ba.

Củ sắn vùi thương nhớ những ngày xa
lát măng đắng dần lối về xuân trước
điều muốn nói chẳng thể nào nói được
nắng mới vừa lại nắng đã hồn thu.

Em có là cây cỏ của trung du?
Mà cứ lửa, cứ rục trời, bóng cháy...
Lòng xa lánh những ồn ào dễ thấy
dầu muện màng, trọn vẹn với trung du.

Chiều hôn lễ

Anh và em hai rón trời chứa bão
một màu mây rải trắng đợi đôi ta
trái tim gỗ luôn hồi như mách bảo
một mùa yêu dâng lửa gốc gạo già.

Hình như lá cũng bớt màu lục cũ
nhịp thời gian mềm lại phía đầu môi
hình như cả đất bằng đang ngập lũ
tiếng cỏ cây trong nước bồi hồi.

Anh chìm giữa vòng tay em níu chặt
chiều đang tan trên mặt sóng tràn trề
con bão muện thu hết vào âm áp
thương nhớ
 oi là,
 thương nhớ oi!

Đồng đánh SaPa

Vừa lóe nắng mây đã mờ đỉnh dốc
đào đầu non đồng đánh chớm đuôi rồi
chim đánh tiếng bạn tình bên vách vực
suối bỗng đầy một nửa, nửa kia vui!...

Em xuống núi phiên chợ tình buổi tối
chiếc ô nghiêng, trời đất chẳng còn gì
ta như được cầm tay em. Bỗng mất...
Mặc thất thường cho gió cuốn đi.

Theo lối cỏ, tiếng khèn đêm mãi bạn
nhón chân lên, bỗng gặp cái vô - cùng
ta áp ngực vào núi rừng tin cẩn
để nhận về một chớp lửa Hmông.

Ta phải lòng cơn lũ bất ngờ dâng
trôi mãi miết theo sắc chiều thổ cẩm.
Ta phải lòng một SaPa đồng đánh
mà dây dưa như cốc rượu ShanLùng.

Đêm vỡ

Tôi không tin,
sau tia chớp rạch đêm
là bão!
Nhưng tôi tin từ ánh mắt em nhìn...

Đêm chẳng còn có thể bình yên
khi chiếc lá cuối trời xanh đi mất
khi ẩm lạnh không còn ranh giới thật
ai bảo đêm nay hoa sữa không nồng!

Rượu rót rồi kẻ uống, người không
tôi cầm chặt tay em như cầm lên điều ước
đêm tin cản mọi vui buồn, hư thực...
Nào cạm ly để lại rót cho đầy!

Rượu chưa tàn, gió đừng vỡ đêm nay
thương nhớ về đâu bốn bề sương lạnh
em nhóm lửa đốt khoảng không thẳm lặng
tiếng chim đêm khuyết một vòm trời.

Có thể lâu lắm rồi,
mùa đông chùng ngọt lại!
Có thể lâu lắm rồi,
cỏ không sắc dưới chân mình như thế!...

Hoa vượt rào

Hàng xóm chung nhau một vách
khuất nhau một dậu hoàng anh.
Bên ấy sắc vàng rực rỡ,
vườn tôi ngăn ngắt lá cành!

Mấy bận gọi nhau xin lửa
vội tay qua vách rào thưa,
mấy bận – Vì sao không rõ!
Tiếng chim lích chích như đùa.

Lá cứ một trời biêng biếc
một trời rừng rực sắc hoa!
Tôi cứ tần ngần, da diết...
Buông tay để lá theo mùa.

Vẫn biết mây về núi cũ
còn đâu – Ván đóng thuyền rồi!
Hoa nhà người ta ai nở
lửa chiều bén ngọn rơm côi.

Chim ơi, thôi đừng lích chích
rào thưa đừng vương tơ hồng,
mỗi bận gọi nhau xin lửa
gió trời đừng thổi mông lung.

Ai biết chiều xanh lỏng lẻo
màu hoa thiên sứ qua rào...
Ai biết lửa từ mắt cháy
tơ hồng vàng cả bờ ao.

Chị

Người ấy đã đi xa,
chị như chiếc lá sẫm màu sót lại
trời quá rộng. Cánh chim chiều đã mỏi
chị tôi ngồi đôi mắt lạc xa xăm.

Lại một chiều cùng năm tháng mất anh
đêm thương chị nuốt vào mình nước mắt
lấy công việc làm niềm vui thường nhật
mượn lo toan lấp khoảng trống đời mình.

Chị mỏng manh như mảnh giấy điều
vuông đất lạnh lại vui đi hạnh phúc
cỏ rồi xanh. Nước đặc vào khóe mắt
chị tôi ngồi soi bóng xuống chị tôi.

Sáu mươi năm không qua nổi chuyến đò
gió cứ buộc vào cánh buồm nhan sắc
thuyền trôi dạt những phương trời xa lắc
neo phận mình vào bến lại cô đơn.

Tôi lặng yên xót thương chị nhiều hơn
tránh bớt đi những vô tình, nông nổi...
Nếu cần thiết phải đốt chiều tàn lụi
đón rằm về gói chiếc với chị tôi.

Sài Gòn, 2/2004

Về xứ Lạng

Theo câu hát tôi tìm về xứ Lạng
gió vẫn đầy một ải Chi Lăng
mưa thương nhớ cứ khuất mờ dáng núi
ngàn lau khua, tiếng ngựa hí vang rừng.

Hẹn rằng thương về với Kỳ Cùng
tôi lạc theo em gặp nàng Tô Thị
hoa mạn trắng, núi rừng xanh ngọt thế
khèn ai mời ngược dốc chênh vênh.

Cho tôi cùng mơ mộng với Tam Thanh
khói biếc vờn bay, xôn xao ngàn lá
nén hương trầm lằng lằng hồn đá
xin được cùng với trời đất tri ân.

Sao em không xuống núi một lần
quê anh cũng có dòng sông, có rượu...
Có câu hát thả trôi lúu rúu
rằng thương nhau là bến, là thuyền...

Mà bây giờ măng đắng, nắm nem
anh mãi quá hương rừng thơm lạc mắt
đò ai cắm giữa bến bờ hư thực
bỏ bồng bênh như thế núi rừng ơi!

Mùa lễ hội giêng hai 2004

Vô đề

Lão hàng xóm nằm mơ
mong lão hàng xóm chết!

Có một chiều gió biếc
thổi hai triền rào thưa...

2000-2006

Thêm một mùa hoa mai lại về

Với Quỳnh Chi & Thanh Quang

Cha con cách nhau nửa vòng trái đất
hai mùa mai đi qua tưởng nỗi nhớ quen dần
ngày bình thường cũng như ngày đặc biệt
ly rượu nào cũng na ná dáng con.

Thêm một mùa mai lại về trước ngõ
thêm một thói quen chẳng cuối chẳng đầu!
Cái nỗi nhớ buồn cười khi cha thức thì con đã ngủ
ngỡ cầm bằng mà lại cứ đầu đầu!

Năm tháng qua mau, năm tháng qua mau...
Xuân đang đến từ buồn vui mùa trước
sắc mai gọi bao điều về hạnh phúc
câu thơ nào gõ cửa gọi tên con.

Những ngày cuối năm 2005

Bên dòng Trúc Giang

Anh đi dọc con đường
lắng dòng sông trở gió!
Một bên là phố, một bên là đêm
tiếng xuống máy va vào lời tình tứ
quán cóc khuya nghe lá đổ miền vườn.

Chỗ em ngồi gió bỗng thổi nhiều hơn
thổi đến nỗi sabôchê không kịp chín
thổi đến nỗi anh trở thành lỗ hện
hời dòng sông
hồi hộp mịt mờ!

Anh cứ quên là mình đang nhớ
những chòm sao tầng thấp, tầng cao
anh cứ quên mình đang ngộp thở
gương mặt mong manh
âm áp ngày nào!

Em trắng trẻo cho xanh tàu dừa nước
để tần ngần một góc chợ ven sông
đêm chẳng thể khóa lấp điều trần tục
anh như mơ
câu vọng cổ đường vòng.

Mai anh về mang theo dòng sông
mang theo Bến Tre
tóc dài buông gió!
Đêm chẳng giữ nổi mình
dấu tiếng cười rất nhỏ.

Viết trong đêm 1/12/2003

Cảm

Em ngọt ngào mà vàng trắng lẻ bạn
đêm màu gì mà ngàn lá me bay?
Anh như câu kinh dạt về mọi phía
gặp phương nao cũng nhuộm mặt trăng buồn.

Anh lấm khi như bão ngông cuồng
cuốn tất cả, mịt mù lên tất cả...
Khi gió lặng, tay chỉ còn xác lá
cứ ngỡ vàng son, cứ ngỡ vàng son.!...

2006-2007

Tạ lỗi

Tôi lấy gì tạ lỗi mắt đen
sông vẫn đó - Mà em ôm mặt
em vẫn đó - Mà sao ký ức!
Bên trăng om nôn nóng bóng thuyền về.

Tôi lấy gì tạ lỗi nụ hôn
sương vẫn ướt và sao trời nhấp nháy
lá chớm lửa chút màu xanh ngắt lại
thịt da cong như cây cỏ giao mùa.

Tôi lấy gì tạ lỗi những được, thua
nhận vô nghĩa chỉ toàn nước mắt
người tức tưởi lấy tay che mặt
kẻ nói cười - Bầm dập hết người ơi!

Tôi lấy gì tạ lỗi cánh hoa tươi
em hạnh phúc đi về, em tự do ở lại
cây cứ thêm vòng trầm, yêu cứ thêm bùa ngãi
tôi như là... không phải chính tôi.

2008

Phía không tôi

Gặp lại em sau khúc rẽ cuộc đời
chiều rung động với những gì đã mất
vẫn đôi mắt hai mươi năm về trước
em đã từng ủ ấm lòng tôi...

*

Nhưng bình yên nào đâu trong ngọn lửa
cháy hết mình chỉ còn lại tàn tro...
Tôi với em lạc nhau trong hạnh phúc
bến sông xưa gió hú gọi đò.

Tôi như cánh chim đêm mệt mỏi
gánh nhớ thương bằng hai nửa vòm trời
sắc nào rụng, hoa còn hồng thắm lại
bão nào yên về phía không lời!

Em đừng để vụng về theo gió cuốn
trái tim thường lãng tránh sự bình yên!
Chút thu rụng đầu nhà tang tảng sớm
giấc mơ nồng vui những thói quen!...

*

Đôi mắt ấy, xin đừng giông bão nữa!
Đừng như trăng thon thót trước mây trời...

Lời yêu muộn

Hay là vì anh chưa thật
lời yêu giấu kín trong lòng
suốt đời em thành chớp bề
mưa ngàn nhấp nhóa hư không.

Có một dòng sông Vàm Cỏ
mùa hoa điên điên ngập đồng
rượu khuya mềm môi chuột nường
ròng rọc điệu lý qua sông.

Em ước làm dâu xứ Bắc
bao đêm giấu mặt nhìn ra
con sông Hoàng Long đông đỏ
giấc mơ khách khứa đầy nhà...

Cứ thế lòng ai hồi hộp
lòng ai hồi hộp thâm yêu.
Suốt thời trẻ trai cầm súng
không ai thốt nổi một điều.

Đề rồi dòng sông Vàm Cỏ
vật vờ với lục bình xanh
đề rồi sương mờ Tam Điệp
phủ lên ký ức vô tình.

Em khuất vào sau đồng đội
hỡi dòng sông thuở xa ơi!
Câu thơ nói lời yêu muộn
không hay trắng mái đầu rồi.

Cuối 6/2005

Thơ dâng

Kính viếng hương hồn mẹ!

1. Sài Gòn đêm 22-6-2004

Vẫn biết chuyện tử sinh là lẽ thường tình
con đứng trời trông hay tin mất mẹ!
Giữa phố xá xú người cô tẻ
con bất ngờ thành kẻ mồ côi.

Cửa trần gian khép lại cánh luân hồi
từ cát bụi mẹ trở về cát bụi
thôi rồi xóm làng, thôi rồi sớm tối...
Đêm mờ lung trút vào sự vô cùng.

Cả nhà con thức với nỗi buồn
lặng yên nhìn nhau, lặng yên ngơ ngác...
Khi cái đau quặn khô trong hốc mắt
con giật mình thương mẹ chỉ con trai.

2. Những nén nhang dâng mẹ

Thế là con đã chậm mất rồi
ngàn cây số đường, ngàn cây số bão...
Mẹ nằm im giữa nghi ngút hương trầm
bên hàng nến quặn mình leo lét cháy.

Con khầu đầu trước vong linh mẹ
tiếng trống khàn thảng sáu gõ vào nhau,
mẹ siêu thoát giữa ngân hà vũ trụ
vành khăn tang và tóc trắng mái đầu.

Những đứa cháu mất bà ôm mặt khóc
con đường trưa tiễn mẹ bỗng vô cùng.
Khi bất ngờ khuyết một vòm râm mát
nắng như là vắt lửa vãi đầy sân.

Anh bệt người giữa ngọn ngang đất cát
tươi rượi lên vuông đất mẹ nằm
miệng lẩm bầm cụng hoài ly nước mắt
lất lay như lau trắng trên đồng.

Không con gái, mẹ thêm lời dịu ngọt
phút tỉ tê như thể miếng trầu nồng
những dâu con thâu nỗi lòng làm mẹ
ngấn mắt trào những giọt lệ ân nhân.

Tiền mẹ chiều nay có nén nhang bè bạn
những vòng hoa phủ kín mộ phần.
Chút gió quất nơi cuối đồng, đầu bãi
tiếng không cùng vọng lại rưng rưng.

3. Hãy yên lòng mẹ ơi!

Khi bà mất con mới vừa tám tuổi
gió bắc về, cái đói vã mồ hôi
bát cơm cứng nhạt bớt vài lát sắn
mẹ đốt nhang nước mắt thay lời.

Đống rom cuộn tròn giấc mơ con trẻ!
Con hiểu hết làm sao được cảnh đói nghèo?
Con hiểu hết làm sao lòng mẹ đắng?
Sông Mã đầy. Sông Mã lặng lẽ trôi.

Con lớn lên. Rồi xa xóm, xa làng
xa mẹ mịt mù, quê hương tím tắp
cứ mãi miết với những gì to tát
lại quên đi chút hơi ấm mẹ cần.

Đề bây giờ khi mẹ đã ngàn năm
mới thăng thốt giạt mình trong nhang khói!

2004-2006

Người về vũ trụ, thơ nằm lại

Chút rét đầu xuân còn đang ngọt
mà sao anh đã vội về giời
một vòng sinh tử thơ thấp lửa
một chút buồn buồn vụn giọt rơi.

Người về vũ trụ, thơ nằm lại
trái đất bây chừ cũng rộ hoa
đông biết tàn đi cơn gió lạnh
ngày lại ngày qua ắt sáng ra.

Anh hãy bình yên ngon giấc ngủ
cùng hồn siêu thoát giữa ngàn sao
đêm nay hậu thế bao người thức
ngẩng mặt tìm trong tiếng gió gào.

Một đêm sau ngày mất của nhà thơ Huy Cận
2-2005

Tháng năm vị hạ

Đi đánh giặc chân trời in màu thiếp
Hữu Thịnh

Hai ta có những nỗi niềm để nhớ
nỗi nhớ thường thao thức trước dòng sông!
Tháng năm chớm vào ta vị hạ
hoa miên man lấp lánh mặt đầm.

Em kể: - Chiều chiều đợi sáo sang sông,
chiều chiều trôi đi. Chiều chiều ở lại!
Chỉ một con sông mà bùa, mà ngải...
Chỉ một dòng sông - Người ấy không về!

Người ấy không về - Câu hò hóa nắng...
Bạc phếch bờ vai - Bạc cả đời người!
Người chết hy sinh - Người sống hy sinh!
Cúc vẫn cúc mà xơ xác nắng.

Ngày trở lại sông lấp đầy khoảng lặng
giọt phù sa như nước mắt lở bồi
chim sáo qua chiều - Em như bóng núi!
Em đợi mà sông không lũ nổi.

12.8.2009

Lời yêu gửi lại hoa rừng

Anh giấu đa mê vào bông bột gió rừng
mặc sức điệu xòe mềm lên chén rượu
mặc sức đông tàn rừng mình lạnh lẽo
anh phải bùa mây trắng bùa vầy.

Anh vòng vo như đường đến vòng vo
qua mỗi khúc quanh chạm vào bất chợt...
Quả nhót chua thêm nhát gừng để ngọt
em gọt mong manh hư ảo cả chiều.

Anh phải lòng căn nhà gỗ liêu xiêu
xôi nếp bết tay, rêu rừng ngọt dũa
anh phải lòng đêm sương trắng đổ
em mặn nồng ấm áp biết bao nhiêu!

Rồi chia xa, rồi thương nhớ ...chiều chiều
bên ly rượu táo mèo ấm một Mù Cang Chải
cánh hoa rừng mắt người con gái Thái
quá nửa đường ngân ngân tiếng khèn môi.

Cuối đông, 2008

Hỏi.

Anh vẫn biết yêu em nhiều cách trở
hà có chi dâm bụt nở quanh nhà!
Tháng năm sấm ùng uàng chẳng chớ
hà có chi ngọn mướp cứ non ra!

Anh vẫn thói bốc đồng như rượu
hà có chi trăng cứ rót thêm vào!
Cau sẫm vỏ qua những ngày non nớt
lá trầu dòn đượm lửa một lần cay.

Em như sông trước nhà vuông vắn nước
đoan trang trôi hạnh phúc giữa đôi bờ!
Hà có chi cứ cuộn vào bất trắc
vải dải vàng xa lắc, xa lơ...

2011

Bên giàn thiên lý

Tôi tần ngần bên giàn thiên lý
Đóa tâm xuân ngày ấy đã xa rồi
biên không đủ rót tràn chai được
xác gửi trần gian. Hồn lên trời!

Thế là xong một kiếp Sơn ơi!
Cúc bách nhật mà người thiên cô
Cọng rom vàng lịm một đêm mưa đổ
chảy rờn rờn – *Dọc cánh đồng thơ*.*

Rồi khói hương...rồi hương khói...phủ mờ
trả lại hết *Chuyện tình bên sông* ấy
trả lại hết – *Dậu cúc tần* đắng lại
ai biết nỗi đau nào làm Sơn đau?

Ly bia chiều ngàn cây số thăm anh
tiếng cười ấy vẫn cất cao quen thuộc
ánh mắt cuối cùng nhòa trong mưa ướn
khoảng cách đời người ngắn chỉ tày gang?

Bình tĩnh đón về mình tin bạo bệnh
bình tĩnh sống. Bình tĩnh về cát bụi
còn bình tĩnh nào cho tiếc nuối?
Người bỏ đi – *Giàn thiên lý* bên trời.

Linh cảm Hoàng Điểm

Tôi linh cảm có gì không rõ lắm!
Bờ vai vun âm ẩm gió hoang về.
Tôi linh cảm có gì không rõ lắm!
Hương đầm đìa một thành quách si mê!...

Và tôi nghe tiếng chim vang ngoài phố
và tôi thấy cải vàng lên rục rũ!...
Chiều ngoại ô không biết phải về đâu!
Mây đắm vào trời, người đắm vào nhau.

Tôi linh cảm có gì không rõ lắm!
Phố chợ đông bóng nàng rất rõ ràng,
khăn áo quần bình yên cùng chớp bể
lệ nhân tình ướt mặt đoan trang.

Nàng đang đến đôi mắt buồn thao thiết,
nàng đang yêu cởi mở hết cây vườn!
Trời ơi, nếu là linh cảm thật!
Bão tố hồng quét một vệt tai ương!

Nhưng Hoàng Điểm hình như không hấn thề!
Mây và em, vô hạn, vô hồi...
Gió cứ cuốn xiêm áo vào ký ức,
chiều lụi dần nhòa nhạt với riêng tôi.

Hoàng Điểm, một chiều 4.2010

Những mảnh vỡ cảm xúc

Những bông hoa tím buồn
mảnh vỡ thời gian!...
Tôi nâng trên tay gương mặt của ngày.

Em lặng lẽ như thiên thần bé nhỏ
em cô đơn trong dữ dội ồn ào
hạt thóc lép mơ trông cây mộng tưởng
đem bạc vàng gá đổi cái không đâu.

Tôi lang thang giữa cánh đồng chập choạng cánh dơi
tôi ôm Hoa trong vòng tay
tôi mặc Hoa vô định...
Tôi như trẻ lên ba, ưa sự tò mò!

Tôi xới tung ký ức – Gia tài mình cất giữ
cái trinh nguyên – Nức nở!
Niềm đam mê như chiếc lá bay vèo...
Có gì đó ngổn ngang, vật vờ
bỗng tung bừng như gương mặt đang yêu!

Tôi cố hữu trong em hay em cố hữu trong tôi?
Bức tường định mệnh nhọt nhọt cảm xúc!
Tôi chẳng thể nhốt mãi hình em trong say đắm riêng mình
mùa đông, mùa đông – Vòng tay thiếu nữ!

Bước chân em nhón gót vào quên, nhớ
tiếng của đêm vọng lại vạc kêu buồn!
Hồ Tây ập òa, Hồ Tây vụn vỡ
hương sen chùa dừng đỉnh hồi chuông.

Trong đêm 22.9.2007

Thủy

Tặng T.

Sóng chưa đắm lòng anh đã bão
thu còn xa vời vợi đã rồi!
Chiều nay, anh một mình bên biển
nắng rắc đầy những nắng không thôi!...

Biển mênh mông... giọt giọt luân hồi!
Anh hứng lên tay, anh chìm trong nước.
Gió là gì để một chiều hư thực,
sao hoàng hôn cứ tím cả hoàng hôn!

Sao không như hoa cỏ trong vườn
khỏi giấu giếm mỗi lần xuân chợt đến!
Sao không phải là giọt tan, giọt biển
thất thường qua một thoáng mây trôi!

Anh hỏi anh, mà cát ướt bồi hồi
khỏa lấp hết những gì còn xao xác!
Anh hỏi em, mà trời xanh xa lắc
nước có là!... Hay chỉ vất trong thôi?

Đêm 30.10.2009

Thác Bà.

Tặng vợ.

1.

Khói sương vờ vĩnh như ai đó...
Tôi cứ mênh mông một Thác Bà!
Tay chạm nước hồ xanh mãnh liệt
Mắt sao mà đắm đắm thế ta!...

2.

Núi tự chôn chân trong nước lạnh
để nghìn đảo nhỏ đứng vi vô!

Thuyền ai chở nặng tâm tình đã
bạc áo người đi trong nắng trưa.

Yên Bái, 2008

Paris hoài cảm

Tặng H.

Chất cả chiều nay làm hương sả
sông Sen dâng nước mắt lên châu!
Anh mang tháng sáu vào thương nhớ
mong ngày mưa lại thuận làm giàu!

Mời em đắm xuống - Hồn anh đó!
Thả hết mình ra với nước non...
Cỏ cây lên sắc nghe rạo rức,
lũ cuốn rừng xanh phía thượng nguồn!

Anh nghe đâu đó Côn trùng* vọng
con vui, ghen ghét gái tang bồng!
Lạc quê, cá quẫy trong hồ lạ
mượn mảnh mây trời nhớ không không!...

Em ơi! Còn đó sương màu mật,
một dòng sông nhỏ chảy quanh quanh!...
Ta như đang có mà không có
lửa cháy tàn tro bụi riêng mình.

*Paris, 6.2010
Quảng Bá, 8.2010*

**Côn trùng: Tiểu thuyết đầu tay của H*

Dòng sông cho nỗi nhớ xa quê

Gửi tặng H.L

Lạnh chưa thấu hết đông
toan chuyển vàng sang hạ!...
Anh mang hứng khởi của mùa xuân
chở vào trong nồn lá.

Mộc mạc và ngang tàng
anh là câu hò lý giải một dòng sông!
Là khói biếc,
cho mùa thu đến tựa.

Lắng cô tịch, rào rào lộc nhưa
gạn nắng mưa làm mình triết cho ngày!
Anh là rượu chum moi lên từ ruột đất
kết vòng trầm tụ lõi thân cây!

Sống bao dung anh thành gã thợ cày
đem phóng khoáng ươm mầm xanh kiêu hãnh!
Anh là dòng sông cho nỗi nhớ xa quê

là tiếng gà trưa xao xác lồi về.

Cuối thu, 2009

Vĩ thanh

Anh cách em một câu hát vội vàng,
thong thả quá
muộn một mùa cúc gọi!
Sông đắm đuối,
cành xanh còn tươi mới
hứng ngọt ngào mà ngại một ban mai!

Gió vẫn căng nâng đỡ cánh diều lên,
cỏ vẫn sắc
có diều chi mềm lại!
Ròng rành ơi,
lúng liếng của mùa ngâu!
Gỗ trong trắng lên ao vườn nắng trải.

Những xưa cũ,
em là người mang lại
bông giùng giàng như chiếc nón nghiêng nghiêng...
Những giông bão,
em là người mang lại

anh hóa cánh bèo hoang nợ một đắm chìm.

Tây Hồ, 11.2010

Miên man đêm trắng

Tặng bạn bè Việt trên đất Ba Lan

Nào ngồi cả xuống đây
những vàng trắng tròn, khuyết
đêm xa quê – Ly rượu rót cho đầy!

Lắng rộn ràng cơn gió lạ qua tay
một thoáng quen nhau xôn xang bè bạn!
Tổ quốc đây thôi! Đất nước có xa đâu!
Rượu chưa cạn - Sao mắt mình đã ướt!

Vacsava, 6.2010

** Mượn ý một câu dân ca Thanh Hóa*

Đò neo đợi, bến sông trăng thân thuộc
nghe miên man xa vắng tiếng dờ huầy!...
Có ai gọi qua rào xin tí lửa
mẹ đang về - Tàn hoa cải bay bay!

Mẹ đang về từ sông Chu, sông Mã
những đêm trăng đi cấy cầm đèn! *
Lắng đàn xưa rạo rực bên thành cổ
chảy trầm hùng trên gương mặt Ba Lan.

Gấp cọng rau quê nhớ xóm, nhớ làng
ly rượu cạn bao nỗi niềm xa khuất!
Chúng tôi ngồi lá phong rơi trước mặt
mảnh trăng non lưu lạc cũng tìm về.

Chiều cuối năm

Gửi Lợi, Trang

Thêm một tết nồng nàn bên xứ Bắc
gió bắc đưa những hoa cải, hoa cà
chiều tựa cửa một mình nhớ bạn
Nước Tây Hồ từng lần sóng lan xa.

Chiều bên ấy, sắm sanh nhiều chưa bạn?
sắc mai đà đậm nắng để sang xuân?

Muốn gửi rét về Nam cho đỡ nhớ
mà mong manh thương bạn đến vô cùng.

30.12.2010

Bụi với Vancouver

Với anh chị N.T.L và bạn bè Canada

1.
Tuyết còn lớt phớt đỉnh rừng,
thông đã ngã nghén một vùng mộng mơ!...
Vén mây, bóng núi ồm ờ
Gập non nót nhú, gập ngờ nghếch phơi!...
2.
Nửa đêm đói rượu, đòi trăng...
Giọt tan dưới đáy, giọt nằm chiêm bao!
Ngả nghiêng là ngả nghiêng nào
lông tay - Một trận mưa rào láng qua!
3.
Rượu ngon, lại gặp bạn hiền!
Chả say mới lạ! Chả em mới ngờ!...
Tưng tung, tung tung, ật ờ
trăng rơi rớt ngọc câu thơ lên đồng.
4.
Vancouver! Vancouver!

Đợi chờ người đến!
Đợi chờ người đi!

2012-2013

New york du ký

Tặng con trai,

1.
Rướn tay hái chút chiều tà
nữ thần đốt đuốc tìm ta đông dài!
Biển trời bộn sắc thiên thai
Tự do cô lại bên ngoài vóc mi.
2.
Xanh xanh, đỏ đỏ, vàng vàng...
Nong nia đan dọc, lát ngang, nổi chìm!
Ất ơ mãi cuộc ú tim
hàng rong méo tiếng mò tìm đỏ đen.
3.
Mưa tây nào khác mưa ta
khí vui cũng rộn khi sa cũng buồn!
Rỗng lòng hồn hể tứ phương
chợt nghe tiếng lá trên đường vô vi.
4.
Mười năm chả ngắn, chả dài,
Con vào thước ngọc, bố ngoài năm mươi!

Gặp nhau giữa xứ sở người
Ngước lên rồi rộng gặp đôi chân mình.

2012-2013

Ngâm về ngọn lửa

Gửi T.P

Thêm chút lạnh để ngâm về ngọn lửa
ai châm lên trong gió tôi bồi!
Ai đốt lửa cho cỏ cây hóa củi!
Bên kia mùa đông em còn nhớ tôi?

Lửa từng ấm dưới chân tôi bước
lửa từng nung ngang ngực phập phồng
đôi mắt tỉnh khô bao lần rực cháy
Bên kia mùa đông em còn nhớ tôi?

Dâm bụt vườn hoang vẫn đỏ về quá khứ!
Ngửa mặt lên tôi hái trái hồng già
cây cho quả bóng người trông xa khuất!
Bên kia mùa đông em còn nhớ tôi?

Thềm mùi rơm vùi tàn trong tro nóng
để hoàn nguyên ngọn lửa khao khát
để lửa cháy từng ngòong như trẻ nít!

Bên kia mùa đông em còn nhớ tôi?

8.2012

Chạm cốc với đại ngàn

Thân quý tặng bạn Vũ Mai Hồ

Chẳng còn cách chi,
thôi phó mặc đại ngàn!...
Tôi như chiếc lá xanh lại màu xứ sở
rừng thâm trầm, sông nước miên man.

Mấy chục năm lại được ngồi bên bạn
sông Đà ơi, chậm chậm để tôi về !
Cạn một chén,
ừ thì ghèn, thì thác...
Biển khôn cùng, tóc bụi có hề chi.

Yêu là nhớ - Nhùng nhằng như chớp bão!
Yêu là quên - Ủ lửa dưới tro nồng!
Cạn một chén,
ừ thì tôi, thì bạn...

Trăng thượng tuần sắc sắc không không!

*

Cạn một chén,
huầy dô cùng sông Mã!
Con sông quê tiếng vó ngựa tung bờm
có ai đến từ sương sa, nắng nỏ
gióng múa lùì đợi mẹ đỏ chiều hôm.

Mẹ vẫn đó - Dòng sông còn đó!
Lòng bao dung vẫn theo bóng em về.
Này lúa, này ngô,
này yêu, này nhớ...
Sao rờng rờng từ ánh mắt thế kia!...

Cạn một chén,
với tiếng con cá quẫy
lòng lắng sâu tin cây đáy sông!
Cạn một chén - Trời sao lấp lánh

giọt men cô hóa mật phía vô cùng.

Hòa Bình, 11.2011

Hồ Tây, 12.2011

Ngẫm

Mang một chút hồn quê góp vào buổi tiệc
tôi như lúa đồng lã chã mồ hôi
tôi như khói mái gianh chiều lặng lẽ
tiếng chân trâu gõ nhịp chân người.

Ngồi xuống chiếu đất lè, quê thói
ngắm chút ngon xa, nhớ mẹ canh bần!
Biết hứng gió cây bèn nơi góc phật
mưa qua chùa nép hạt xuống sân.

Tôi đắm đuối thi vị mình với cỏ
hăm hở say những hương cốm, hương lái...!

Nhiều gương mặt như thánh ca rĩ rả
nhiều trụi trần run rẩy, chấp tay!

Mong manh đành khuất lấp!
Hơi lâu mịt mờ rõ mặt nhau không!

Vinh, 2.2011
Quảng An, 8.2012

Vài phết son gổ vào chùa tường phật
dẫm vệt lan man khói ngõ đã trâm!
Thương chiếc lá cuối ngày lặn lóc
gió đông đầy số phận long đong.

Những trưởng giả áo the, cà vạt
sao mà thương gấm vóc lụa là.
Hiền nhân ơi!

Tây Hồ ngày trở lại

Gửi tặng con gái yêu!

Mẹ sinh con vào một ngày tháng bảy
dốc Hàng Than bỏ chạy vấp ba lần!
Mưa nắng trụt trời giấc mơ có thực
tiếng chim gù cành sáu lằng lằng!.

Phố chớm thu dắc dứu phía sông Hồng
xanh da diết những màu mây mới lạ!
Ngày bỗng tết - Nghe tiếng con ẹ ọ,
một Tây Hồ dịu dịu nắng tầm xuân.

Cổm da xanh xui ký ức đi vòng
căn phòng nhỏ gói gém mười bốn thước,
nồi niu, áo quần, lo toan, hạnh phúc...
Con cứ vì cha mẹ lớn dần lên!

Hoa sữa thơm không làm nhạt ánh đèn
phổ trầm mặc nép bên hồ Trúc Bạch!
Ngửa bàn tay hứng giọt sương đọng mặt
cỏ có gì tha thiết dưới chân dê!...

*

* *

Hai mươi ba năm bến nước trở về,
nghe vạc kêu đêm đêm hơi mình thở!
Láng máng vui buồn, rùng mình mừng rỡ
đông ngoài đê làm xiếc với sông Hồng.

Những chóp nhà lần lướt phong sương
phổ nghẹn đặc những trái ngang luôn lạch!
Bố tìm lại một góc xưa quen thuộc

trời gia phong đỏ mặt Tây Hồ.

2008- 2012

Chim biển

Em ngọt ngào như sông,
còn mặn mà như biển!
Chiều nay, chỉ mình anh
lang thang cùng cát mịn.

Chỉ riêng mình anh thôi,
biển đủ cồn cào sóng!
Chỉ riêng mình anh thôi
đốt chiều thành cháy bỏng.

Em là con chim biển
treo mình trên vách cao,
em là giọt nắng nở
Đậu tay anh ngày nào!

Thế là anh mơ mộng
theo cánh chim cuối trời!
Thế là anh cô độc

biết yêu mình em thôi!

Sầm sơn, 5.2013

Ngẫu cảm

Sáng ra gặp sen hớn hở,
tung bừng gương mặt Hồ Tây!
Bỗng nhiên bao nhiêu các có
giãn ra theo cặp lông mày.

Trưa ra gặp sen xuống chợ,
sắc hồng sạm chút buồn vui!
Một vài cánh hoa buông thả
cuốn theo ngang dọc gió trời.

Chiều ra gặp sen lặn lóc
bơ vơ mưa gió vệ đường?
Khi ưa, mua vui mấy độ
khi nhàu, nào đoái hoài thương!...

Tôi về trong căn phòng rộng
bỗng nhiên trách bạn, trách mình...
Đành rằng lắm khi này nợ

ngại một bình minh véo von.

Mùa sen 2013

Bên nghĩa trang liệt sỹ

Không đủ nhang cho riêng mỗi anh hùng
tôi bái vọng những linh hồn đã khuất!

Những hàng bia thẳng tắp!
Những hàng bia đẹp trùng!...

Trưa biên giới trời chang chang nắng
cỏ cháy khô trên tên tuổi tươi xanh!

Chiến tranh đi qua đã gần bốn chục năm!
Gần bốn chục năm chị đi tìm chồng
rừng sâu,
núi thăm!...

Hạnh phúc chẳng tày gang,
biệt ly dài đằng đẳng!...

Trưa biên giới trời chang chang nắng
cỏ cháy khô trên tên tuổi tươi xanh!

Trưa biên giới trời chang chang nắng
cỏ cháy khô trên tên tuổi tươi xanh!

Sa Mát, 7. 2003
Khe Sanh, 7.2013

Thăm lại Tây Đô

Những đứa con tìm cha,
bốn chục năm, tóc trên đầu điểm bạc!
Cha nơi đâu?
Nơi đâu?!...

Những nắm mồ có tuổi, có tên...
Những nắm mồ không tuổi, không tên...
Những nắm mồ ...
Chìm lấp!

Sau màu xanh của lúa là dấu tích một kinh thành
khuất dưới mùa màng một vương triều tàn lụi!
Tôi hỏi đá ngàn năm tuổi
Vì sao?
Vì sao?...

Vì sao,
nơi thế đất rồng châu, rắn cuộn
lưng tựa núi khí thiêng
mặt đôi sông huyết tụ
mà vương triều không bền?

*Thành nhà Hồ, 7. 2011
7. 2013*

Cánh đồng lòng lộng

Vì sao,
Cổng Sinh phải chết?
Phản nghịch hay số trời!
Mà tiếng khóc nàng Bình Khương làm đá phải mềm?
Mà mưu sự tại nhân thành sự tại thiên?

Đôi rồng đá chưa thiêng đã rớt đầu!
Tôi hỏi đất đai đất đai im lặng!
Tôi hỏi sông Bưởi, sông Mã còn oi ả nắng!
Vì sao!...
Vì sao!...

Bấm ngón chân giữa mạch đất còn cào
dân không thuận thì vương triều đoản mệnh.

Tôi tìm chút sắc xuân trong rét mướt
Mượn tơ non làm son phấn với rằm
Tôi tìm chút bùn hoai trong bó mạ
Cha đi bữa chiều muộn lóa lem chân.

Đề lay lắt nhớ một thời còn mẹ
Dòng sông ngâu gió chuốt khúc ru dài
Bát ngọ bung mớ giấc mơ phố xá
Đường mực dài leo lét ánh đèn chai.

Mẹ ơi, con mang dòng sông của những câu hò
Qua bao miền quê lạ!
Những đêm mưa trời đất nhão ra
Thơ kéo kén giữa lòng người đang vỡ.

Bếp chẳng chiều chiều khói trắng vòng vo
Nếu em lấy có không về nữa
Mực tím tìm đâu tuổi học trò.

2016

Tôi vay cánh đồng mùa vàng không trả
Hoa gạo bao lần nín áo người dừng
Cái roi tre cha dựng góc sân
Việc lễ nghĩa đến giờ còn day dứt.

Con trở về nhà nếp cũ cứ vui đi
Chim làm tổ dưới ống luồng sau mái
Đồng lộng bóng nứt khô cây cỏ cháy
Sông trước nhà đánh vật để là sông.

Tôi đứng bên câu hò, người hàng xóm lâu rồi không hò
nữa

Chiều muộn

Hai một tuổi biết anh đâu mà kiếm
Trời chưa sương ổi chín ủng sau nhà!
Em đứng so le bên màu đủ dẻ
Hoàng hôn buông vàng vạt áo kiêu sa.

Anh qua đồi hoa không gặp mắt em
Lấy đâu mưa rơi cầu vồng mà hẹn!
Đồi hoa nẫu trong một chiều hoang tím
Áo bìm bìm chạy dọc bến cô tiên.

Hai mốt tuổi về làm dâu họ Nguyễn
Lần đầu tiên biết mưa ướt thế nào!
Tay vuốt mặt quên đi nhiều mơ mộng
Em chọn ngày dài để bớt đêm thâu.

Ta nợ nhau cả một thời không biết
Phận an bài. Trao lại chút gì nhau!

8.2016

Anh hình dung em, để đi tìm em
Qua tháng năm gặp câu hò dài thượt!
Gió phơn thổi bao ánh nhìn tấp mặt
Chiều thương tình thấp một đốm sao hôm.

Có sao hôm để biết hết chiều rồi!
Nắng cũng cạn những lời đêm mờ mịt

Mưa đêm

Lặng yên theo giọt mưa đêm
Một mình tôi thấp ngọn đèn làm tin!

Cô đơn khi nổi, khi chìm
Người xa xôi cuộc trốn tìm phù hoa!
Lần tìm hơi ấm ngày qua
Giọt mưa đổ lạnh đã òa ập roi!

Tát lên một chút lẻ loi,
Vẫn không cạn được từng hơi thở dồn.

Tắt đi cho nguội ngọn nguồn,
Vẫn không khuất được cánh chuồn mỏng manh.

Tôi đang vớt bóng mà không có người!

Đêm 31.8.2013

2.9.2014

Nghe bạn đàn bầu

Tặng N.Q.T

Tôi đã nghe khúc nhạc ấy nhiều lần
Chiều đến muộn thấm mềm lên đất ải!
Có đôi lần đem đàn ngơ ngẩn gảy
Đêm trắng không vụn vỡ vãi đầy thềm.

Thế mà nay bỗng nghe bạn thôi miên
Gió đông chuốt dọc đường đê Yên Phụ!...
Cây cải đang hoa, khóm hồng đang nụ
Tiếng mau rơi thưa thớt xước ven hồ.

Vẫn biết cung thương cho đợi, cho chờ...
Vẫn biết ngón hờn ngóng người trở lại!
Đàn một dây bung hết lòng người gảy
Khúc thăng trầm trĩu xuống bóng liêu trai!

Chảy đi, chảy đi - Dòng sông bờ bãi...
Tiếng sương tan mi mắt ướt bời hồi!

Lá lành chanh, củ lành chanh
Hạ lao cuối dốc, thu giành giật chua!...
Vẫn từng ấy những giọt mưa,
Vẫn từng ấy... Cứ cọt đùa đêm đêm!

Người đang mây trắng hạ mền
Tôi đang cô tẻ đắm chìm đáy đông.
Người đang rạo rức, bênh bồng

Chảy đi, chảy đi lòng người ở lại
Chỉ còn tiếng đàn và tiếng nỗi niềm tôi.

8-3-2016

Bản Thái

Tặng Lò Cao Nhum

Đẻo thêm chút cho ngấu vò rượu nếp
Tiếng khèn Mông giữa bản Thái xa vời
Lửa cứ cháy, sương cứ mờ trắng núi
Em cứ là như đã thấm vào tôi.

Rượu bậc thang gốc rạ dính chùm đôi
Em múa sạp mặt căng đầy mùa mới
Người xa đến cùng người vừa xuống núi
Vui cả trong sắc thổ cẩm chào mời.

Bản Lác bừng trong chén rượu đậm môi
Bạn tôi rót mắt người như có ngải
Qua Nà Thia lại quất quay Chiềng Sải
Hương cuối năm gọi nắng lên rồi.

Ừ cả vào mùa cải trắng tinh khôi
Đêm trong vắt tiếng chọc sần gọi bạn

Có tiếng suối rót rơi và tan loãng
Mặc tôi ngồi cô mật với thời gian.

1.2018

Chiếc xuồng trắng

Vĩnh biệt nhà văn Lê Văn Thảo

Em sắp lại ký ức về anh giờ chỉ còn gió thổi
Đêm cao nguyên quất lại vệt sao mờ
Thế là anh đã đi gặp anh Sáng, anh Anh Đức, anh
Chim Trắng - Bạn trong rừng một thuở!
Những chiếc xuồng ba lá giữa hư vô.

Ông cá hô, Đêm Tháp Mười sen nở
Một ngày và một đời* chẳng hết Một cơn giông*
Con mèo* vụt qua, Con đường rừng* chợt mở
Chớp mắt gì đâu khúc rẽ lòng vòng.*

Mộc Châu, 3h55' ngày 24/10/201

* Những tác phẩm của nhà văn Lê Văn Thảo

Vẫn còn đây một chút nắng Sài Gòn
Em gìn giữ khi trái trời trở gió!
Bao chiếc lá cứ thu đi mờ tỏ
Để chỉ còn một khoảng trống màu xanh.

Trời phương Nam mưa đỏ lạnh khóc anh!
Em xa lắc giữa núi rừng khuất lấp.
Đêm vắt mực với bạn bè cùng thức
Đưa anh về bên những chiếc xuồng trắng.

Gửi nắng cho em

Muốn gửi nắng về em cho bớt lạnh
Trời phương Nam gió cứ bộn trên đầu
Muốn gửi nhớ về em cho đỡ lẻ
Mặt sông đầy lất phất mưa ngâu.

Tha thiết quá khiến anh thành cô độc
Khúc bập bênh hai đứa hai đầu!
Cái khát hong mau những lời rét mướt
Con chữ làm duyên đắp đổi cho nhau.

Muốn gửi cho em mai vàng tháng chạp
Có vạt mây cong lơ dềnh qua cầu!
Muốn gửi cho em đêm rằm hạnh phúc
Sợ ngày lành chẳng thuộc về nhau.

Muốn gửi hết cho em con hồng thủy
Cuốn phăng đi bao rắc rối trên đời .

Sài Gòn, một ngày đầu 2016

Giai điệu Bến En

Nấn ná chút có đôi lời với nước
Sợ rồi xa mây trắng có loang màu!...
Nấn ná chút đợi tóc em ủ mượt
Con ong vàng sà xuống sắc hoa ngâu!

Gần gũi quá - Cải ngồng lên ngọn
Nén đưa chua đón sớm, đưa chiều...
Quả chín muộn bót đi ngày tháng lép,
Anh nhận về mình xa xót đến sau.

Qua Bến En gặp một nhánh nguyệt quốc
Chập chờn xanh tiếng diệc vỡ sang mùa.
Nấn ná chút câu xường ai bỏ ngỏ
Mùi xôi còn dấm dứt gốc me chua!

Muốn gửi câu thương làm cầu để nhớ
Xuân đang về dáo dác chút đông rơi!...

Em hoang dại cùng núi rừng sơn cước
Bầy thú hoang in dấu dưới trăng mờ

Chuyện An Đức, nàng Chiêu còn thỏn thức*
Bên đảo chồng, đảo vợ như mơ!

Có gì đó như ngải bùa rạo rục
Một Bến En chảy về phía không lời

11.2016

* Trường ca cổ của người Thái - Ca ngợi tình yêu giữa chàng
An Đức và nàng Chiêu Nghĩa

Nấn ná chút cóc chè vằng còn ấm,
Người thương rừng, rừng xanh ngắt cùng tôi!
Nấn ná chút bên gốc lim ngàn tuổi
Cổ nhân ơi, sương muối trắng rồi!

Mai rồi xa, lại nhớ núi, thương đồi
Chim dạt dạt cứ gọi mừng náo nức!

Ghen

Muốn về Huế được gần em một chút
Sợ dòng Hương lơ dềnh bên trời!
Muốn sáng dậy gõ chuông chùa Thiên Mụ
Mà tim còn ngân mãi chẳng hề nguôi.

Anh tao tác giữa sông Hồng bọn nắng
Tiếng ve sôi cùng tháng sáu còn cao
Anh lật giở mọi ánh nhìn hoang dại
Sốt ruột cầm hết thấy mọi thanh tao.

Em sóng sánh như sông Hương ngày hội
Vườn nhà ai hoa cỏ thảo nhiên mời
Thôi em bớt nồng nàn đi chút lửa
Để anh còn đủ bình tĩnh, em ơi!

Anh ghen với hàng cây luống tuổi
Chăm chập soi bóng kỳ ảo trên đường
Anh buồn một ngày không tiếng chuông điện thoại
Em vô tình giết chết mọi ghen tuông.

7.6.2018

Dòng sông vơi một nửa, nửa ngang trời
Vài bụi phấn chân ong rơi là lạ
Đủ dây dưa mùi cỏm đã xa vời.

2016

Tiến hạ

Tre cuối vườn keo kệt cũng thừa đi
Nắng tản nhẹ chở vàng vào hoa cúc
Có vạt khói loay hoay không cất được
Bỏ cả mùa rơm rạ cũng hoai theo.

Em thu cũ qua những ngày tháng hạ